

Het gedicht VERGETEN door Annie M.G. Schmidt

Wij zijn het nu goddank totaal vergeten.
Heel de bezettingstijd is uit ons hart.
We kunnen immers nu weer bloemkool eten
en de saucijsjes zijn niet eens meer zwart.

We gaan soms met een nette jurk naar City
om nog eens een verzetsfilm te bekijken.
We huiveren bij het zien van al die lijken
en zeggen: Arie is er ook, daar zit ie.

We kraken met een zakje in de pauze.
We zien weer even marteling en bloed.
De schurken, zeggen we oprecht, je zou ze,
en praten dan weer welgemoed.

Zo zijn we nou, en och, het mag niet hinderen,
we zeggen: Wat gebeurd is, is gebeurd,
dat van die joden en van al die kinderen,
daarover is nu wel genoeg getreurd.

We zijn het immers weer totaal vergeten?
Waarom nog over zuivering gezeurd?
We hebben kleren en we hebben eten,
we zeggen: wat gebeurd is, is gebeurd.

Ons tuintje is weer bijgeharkt en effen.
We zijn weer arrivé! We zijn weer binnen.
Maar laten we nog even dit beseffen:
het spel zal morgen weer opnieuw beginnen...